

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 58/2026
28.01.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Миролуба Томића, Слободана Велисављевића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Горана Драмићанина, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ивањици К бр.44/24 од 26.08.2025. године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр.148/25 од 25.11.2025. године, у седници већа одржаној дана 28. јануара 2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Горана Драмићанина, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ивањици К бр.44/24 од 26.08.2025. године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр.148/25 од 25.11.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици К бр.44/24 од 26.08.2025. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења једног кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, за које дело му је утврђена новчана казна у износу од 50.000,00 динара, те за продужено кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које дело му је утврђена новчана казна у износу од 40.000,00 динара, након чега је окривљени на основу члана 60. став 2. тачка 4. КЗ осуђен на јединствену новчану казну у износу од 90.000,00 динара. Истовремено је одређено да је окривљени дужан да новчану казну плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико је не плати у том року, иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом, окривљени је обавезан да приватном тужиоцу – окривљеном ББ плати на име трошкова кривичног поступка износ од 324.980,00 динара у року од шест месеци од дана правноснажности пресуде, као и да суду на име паушала плати износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудне наплате.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж1 бр.148/25 од 25.11.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Горана Драмићанина, а пресуда Основног суда у Ивањици К бр.44/24 од 26.08.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Горан Драмићанин, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, не наводећи конкретно о којој повреди се ради, с тим што из образложења произилази да указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, те на повреду члана 16. став 2. и 5. ЗКП, са предлогом да Врховни суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног у уводу поднетог захтева, као разлог за подношења, истиче повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, која је општег карактера, не наводећи конкретно о којој повреди се ради, а у образложењу захтева формално истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљенима преко бранилаца. Међутим, по оцени Врховног суда, образложење ове повреде своди се на оспоравање чињеничних утврђења и закључака суда у правноснажној пресуди, изношењем сопствене оцене доказа и сопственог виђења чињеница које произилазе из изведених доказа, супротно оном које суд утврђује.

Наиме, према ставу браниоца, правноснажна пресуда заснована је на исказима тужиоца, који је током целог поступка био неуверљив, јер је мењао свој исказ и чињеничне наводе, делимично на основу исказа сведока ВВ, који није био присутан на лицу места, те на основном и допунском налазу вештака др Момира Јанковића о начину на који је оштећени задобио лаку телесну повреду, при чему не наводи у чему се конкретно незаконитост ових доказа огледа.

Како се изложеним наводима захтева у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно на повреду закона из члана 440. ЗКП и

полемише са оценом доказа у правноснажној пресуди, уз сопствени закључак да ниједан сведок није потврдио да је окривљени критичном приликом ударио оштећеног, нити да му је упућивао било какве увредљиве речи, те обзиром да повреда члана 440. ЗКП у смислу члана 485. став 4.ЗКП не представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца због повреде закона, што је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у образложењу захтева истиче и да су нижестепене пресуде донете уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и уз повреду члана 16. став 2. и став 5. ЗКП, па како у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП ни ове повреде не представљају дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљенима преко бранилаца, то је захтев и у овом делу оцењен недозвољеним.

Са свега изложеног, а на основу одредабе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донета је одлука као у изреци решења.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић